

Sygn. akt XVII AmE 99/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz

Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z o. o. z siedzibą w A.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 listopada 2016 r. nr (...)

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od (...) spółki z o. o. z siedzibą w A. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 99/17

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) działając na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 13, art. 56 ust. 2 pkt 1, w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz art. 104 k.p.a. - po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A. ((...), powód) orzekł:

I. że przedsiębiorstwo energetyczne - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A., naruszyło warunek 2.4.3. koncesji na obrót ciepłem, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 27 sierpnia 2012 r. nr (...) (z późn. zm.) na okres od 1 września 2012 r. do 30 września 2025 r. w ten sposób, że nie zawiadomiło Prezesa URE o niepodjęciu działalności objętej decyzją koncesyjną Prezesa URE z dnia 26 września 2014 r. znak: (...) (doręczonej w dniu 29 września 2014 r.), która nie została podjęta w ciągu 6 miesięcy od dnia doręczenia koncesji, bez podania przyczyny niepodjęcia działalności, czym naruszyło przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne.

II. za działania opisane w pkt I wymierzył przedsiębiorcy - (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A., karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

(decyzja, k. 4-9).

(...) Spółka z o.o. z siedzibą w A. złożyła odwołanie, w którym zaskarżyła decyzję Prezesa URE w całości, wniosła o jej uchylenie w całości, a także o zasądzenie na rzecz odwołującego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

a) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanej decyzji, tj. art. 7, 77 § 1 kpa poprzez niewszechstronną ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie, że (...) Koncesjonariusz nie zrealizował obowiązku wskazanego w koncesji, co skutkowało nałożeniem na (...) kary pieniężnej w wysokości 10 000 zł w sytuacji, gdy zastrzeżony obowiązek utracił ważność, a (...) prowadziło i w dalszym ciągu prowadzi działalność objętą koncesją, co wyklucza stwierdzenie, że (...) nie wykonało obowiązku wskazanego w pkt 2.4.3. koncesji;

b) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 37 ust. 1 pkt 6 lit. b) ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na nałożeniu obowiązku do informowania Prezesa URE o niepodjęciu działalności objętej koncesją dla miasta W. podczas gdy decyzja z dnia 26 września 2014 r. nie zawiera jakiegokolwiek szczególnego warunku wykonywania działalności objętej koncesją, w szczególności obowiązku powiadamiania Prezesa URE o niepodjęciu działalności objętej koncesją dla miasta W., a tym samym nie może stanowić podstawy do nałożenia jakiegokolwiek kary wobec (...);

- art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do przedmiotowego stanu faktycznego, w sytuacji gdy obowiązek określony w pkt 2.4.3. decyzji z dnia 27 sierpnia 2012 r. utracił swoją wykonalność, w sytuacji gdy Koncesjonariusz prowadził z powodzeniem działalność objętą koncesją, tj. działalność polegającą na obrocie ciepłem, a tym samym nie było podstaw faktycznych do informowania Prezesa URE o niepodjęciu takiej działalności po upływie określonego w decyzji 6 miesięcznego terminu od dnia doręczenia decyzji z dnia 27 sierpnia 2012 r.;

- art. 56 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że (...) naruszyło obowiązek, którego wymagalność wygasła, a w konsekwencji uznaniu, że zaniechanie nieistniejącemu obowiązkowi stanowi stopień szkodliwości wyższy niż znikomy co wykluczało zastosowanie przez Prezesa URE regulacji ust. 6a pozwalającej Prezesowi URE odstąpić od wymierzenia kary gdy stopień szkodliwości czynu był znikomy.

(odwołanie, k. 10-16).

Powód wskazał, że w dniu 27 sierpnia 2012 r. (...) otrzymała koncesję na obrót ciepłem i podjęła działalność w tym zakresie jeszcze w 2012 r. Zgodnie z warunkiem 2.4.3. decyzji (...) miała obowiązek zawiadomienia Prezesa URE, jeżeli koncesjonariusz nie podejmie działalności koncesjonowanej w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia koncesji oraz podania przyczyn niepodjęcia działalności. W ocenie powoda, wraz z podjęciem przez (...) jeszcze w 2012 r. na terenie C. wskazanej w decyzji z 27 sierpnia 2012 r. działalności wygasł wynikający z warunku 2.4.3. tej decyzji obowiązek zawiadomienia Prezesa URE o niepodjęciu działalności obrotu ciepłem. Mimo to w zaskarżonej decyzji Prezes URE stwierdził, że koncesjonariusz jest zobowiązany do poinformowania organu o niepodjęciu działalności podczas gdy powód prowadzi i rozpoczął prowadzić taką działalność w terminie do zawiadomienia o braku podjęcia działalności. Powód podkreślił, iż w wydanej następnie decyzji z dnia 26 września 2014 r., przyznającej powodowi prawo do prowadzenia działalności obrotu ciepłem na terenie W. Prezes URE nie zamieścił żadnych dodatkowych warunków. Decyzja z dnia 26 września 2014 r. nie przewidywała możliwości wymagania od (...) spełnienia obowiązków, które już nie obowiązują.

Zdaniem powoda Prezes URE w nieprawidłowy sposób zastosował art. 37 ust. 1 pkt 5 lit b Pe, przewidujący możliwość ustanowienia szczególnych warunków (obowiązku) wykonywania działalności koncesjonowanej. Brak zamieszczenia w decyzji z dnia 26 września 2014 r. obowiązku powiadomienia o niepodjęciu działalności na terenie W.. wyklucza możliwość zastosowania wobec (...) takiego obowiązku. Powód wskazał, że zgodnie z art. 107 § 1 k.p.a. decyzja powinna zawierać podstawę prawną, na mocy której nakładane są na koncesjonariusza obowiązki dotyczące wykonywanej działalności gospodarczej. Jeśli w decyzji z dnia 26 września 2014 r. nie przewidziano obowiązku zawiadomienia organu o niepodjęciu działalności koncesjonowanej, nie może ona stanowić podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej za niewykonanie obowiązku. Z ocenie powoda sankcją przewidzianą w art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe może być objęte wyłącznie niepodjęcie przez koncesjonariusza w terminie 6 miesięcy od doręczenia koncesji działalności, której dotyczy udzielona koncesja. W przedmiotowej sprawie działalność ta polega na obrocie ciepłem. Skoro koncesjonariusz podjął tę działalność i nadal ją wykonuje, to wymieniony w pkt 2.4.3. decyzji obowiązek utracił zastosowanie.

Zdaniem powoda koncesja jako uprawnienie do wykonywania szczególnego rodzaju działalności, obrotu ciepłem, jest jedną i tą samą koncesją bez względu na to, na jaki obszar działania została udzielona. W świetle powyższego uprawnienie do prowadzenia działalności polegającej na obrocie ciepłem na terenie miasta C. i miasta W. objęte jest jedną i tą samą koncesją. Skoro w decyzji z dnia 26 września 2014 r. rozszerzającej koncesję na miasto W. Prezes URE nie wskazał koncesjonariuszowi dodatkowych warunków jej wykonywania, to nieprawidłowo w zaskarżonej decyzji nałożył na (...) karę pieniężną za niewykonanie nieistniejącego obowiązku zawiadomienia o niepodjęciu działalności polegającej na obrocie ciepłem. Powód powołał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2016 r. (sygn. akt VI ACa 1236/15) uwzględniający apelację (...) w przedmiocie rozszerzenia koncesji na teren całego kraju. Na tej podstawie ponownie stwierdził, że bez względu na to czy obrót ciepłem wykonywany jest w C. czy we W., z prawnego punktu widzenia jest to nadal ta sama koncesja. Jeżeli (...) otrzymała koncesję na wykonywanie działalności polegającej na obrocie ciepłem na terenie C. oraz W., to zobowiązana do zawiadomienia Prezesa URE byłaby wyłącznie, gdyby w żadnym z tych miast nie podjęła działalności obrotu ciepłem. Powód podkreślił, że obowiązek zawiadomienia został ograniczony czasowo do 6 miesięcy. Jedynie w przypadku niepodjęcia w tym terminie działalności obrotu ciepłem na powodzie ciążył obowiązek zawiadomienia o tym Prezesa URE. W przeciwnym razie obowiązek tracił ważność.

Powód wskazał, iż w odpowiedzi na wezwanie organu, w piśmie z dnia 29 grudnia 2015 r. poinformował Prezesa URE o działaniach podjętych w zakresie obrotu ciepłem na terenie W.. Pozwany był więc poinformowany o niepodjęciu przez (...) na terenie W. działalności obrotu ciepłem mimo, że decyzja z dnia 26 września 2014 r. nie nakładała na powoda takiego obowiązku. Z przedstawionej okoliczności wynika, że Prezes URE był poinformowany o niepodjęciu przez powoda faktycznej sprzedaży ciepła na terenie W.. W sytuacji, gdy obowiązek został zrealizowany, ze względu na znikomą szkodliwość czynu w sprawie zachodziły przesłanki do zastosowania przez Prezesa URE na podstawie art 56 ust. 6a Pa odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Stwierdził, iż zarzuty powoda nie zasługują one na uwzględnienie i brak podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Pozwany wskazał, że powód nie wywiązał się z nałożonego na niego szczególnego obowiązku wynikającego z koncesji. W określonym w warunku 2.4.3. koncesji terminie nie zawiadomił Prezesa URE o niepodjęciu i przyczynach niepodjęcia objętej koncesją działalności. Informację o niepodjęciu na obszarze W. działalności polegającej na obrocie ciepłem złożył dopiero w odpowiedzi na wezwanie z 14 grudnia 2015 r. Działanie powoda nie było samoistne. Nie można więc go uznać za prawidłową realizację obowiązku wynikającego z warunku koncesji. Pozwany stwierdził, że przyczyna niepodjęcia działalności w postaci braku taryfy na ciepło nie stała na przeszkodzie, aby powód nie mógł zrealizować obowiązku zgodnie z warunkiem 2.4.3. koncesji. Podkreślił, iż ponoszona na podstawie art. 56 ustawy Prawo energetyczne odpowiedzialność ma charakter obiektywny i wynika z samego faktu naruszenia przepisów. Odpowiedzialność ta nie jest oparta na zasadzie winy. Przepisy art. 56 ust. 1 i 2 Pe stanowią samodzielną podstawę

do wymierzenia kary. Nie przewidują konieczności wykazania winy. Wynikająca z tych przepisów odpowiedzialność podmiotów jest oparta na zasadzie bezprawności działania lub zaniechania. Stopień zawinienia może mieć wpływ tylko na ustalenie wysokości nałożonej decyzją kary pieniężnej. Prezes URE wskazał, że zgodnie z art. 48 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej organ koncesyjny może określić w koncesji, w granicach odrębnych ustaw, szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją. Powoła się na treść art. 37 ust. 1 pkt 5 b Pe i stwierdził, że naruszony warunek 2.4.3. koncesji ma charakter szczególny i dlatego nałożenie na powoda kary pieniężnej było prawidłowe i konieczne.

Podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia przepisów postępowania uznał pozwany za bezpodstawny. Pozwany nie zgodził się ze stanowiskiem powoda, iż warunek 2.4.3. koncesji utracił swoją ważność z uwagi na fakt, że decyzja z 26 września 2014 r. nie zawierała takiego warunku. Powołana decyzja z 26 września 2014 r. zmieniła jedynie zakres prowadzonej przez powoda działalności, rozszerzając koncesjonowaną działalność obrotu ciepłem na teren W.. Zmianie uległ jedynie zakres działalności. Skoro pozostała treść koncesji nie została zmieniona powód miał także obowiązek poinformowania o nierozpoczęciu działalności na terenie W.. Ponadto pozwany wskazał, że nie był uprawniony do zmiany koncesji w zakresie nieobjętym wnioskiem złożonym przez (...).

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów Prawa energetycznego pozwany wskazał, że w wyniku wydania decyzji z dnia 26 września 2016 r., zmieniającej koncesję w zakresie obszaru prowadzenia działalności obrotu ciepłem na teren miasta W. nie ma podstaw do uznania, że powód został zwolniony z przestrzegania warunków pierwotnie udzielonej koncesji. Warunki ustalone decyzją z dnia 27 sierpnia 2012 r. pozostały w mocy, a powód nie wnosił o zmianę lub uchylenie tych warunków. Zdaniem Prezesa URE brak również podstaw do uznania, że na skutek podjęcia przez (...) na terenie C. działalności polegającej na obrocie ciepłem warunek 2.4.3. wygasł i utracił wykonalność. Skoro decyzja z 26 września 2014 r. zmieniła przedmiot i zakres działalności, to warunek 2.4.3. koncesji powinien być przestrzegany. Powód powinien informować o niepodjęciu działalności obrotu ciepłem na terenie miasta W..

W ocenie pozwanego nie można uznać, że szkodliwość stwierdzonego naruszenia warunku 2.4.3. koncesji była znikoma. Brak też podstaw do uznania, że powód sam zrealizował obowiązek poinformowania o nierozpoczęciu działalności obrotu ciepłem na terenie W.. Na skutek zaniechania przez koncesjonariusza Prezes URE był pozbawiony bieżącej wiedzy na temat koncesjonowanej działalności prowadzonej przez podmiot koncesjonowany. Może to mieć wpływ na sprawność regulacji włącznie z koncesjonowaniem, służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami i energią oraz ochrony interesów odbiorców, co przekłada się na brak możliwości natychmiastowej reakcji na ewentualne uchybienia. Koncesja powinna odzwierciedlać zakres realnie wykonywanej przez przedsiębiorców działalności gospodarczej, umożliwiać wyjaśnienie przypadków, w których działalność gospodarcza nie jest realizowana oraz eliminować z obrotu prawnego koncesje, które nie są przez koncesjonariuszy wykonywane. Pozwany stwierdził, że w tych warunkach brak podstaw do uznania, że stopień szkodliwości czynu w przedmiotowej sprawie był znikomy. Podkreślił, że powód nie zrealizował dobrowolnie obowiązku wynikającego z warunku 2.4.3. koncesji. Złożył informację dopiero na wezwanie Prezesa URE. Takie zachowanie powoda nie daje podstaw do zastosowanie w sprawie art. 56 ust. 6a Pe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w A. decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 sierpnia 2012 r. (Nr (...)) uzyskała koncesję na obrót ciepłem na potrzeby odbiorców zlokalizowanych na terenie miasta C.. Zgodnie z warunkiem 2.4.3. koncesji, na koncesjonariusza został nałożony następujący obowiązek: „Koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o niepodjęciu działalności objętej koncesją, jeżeli nie podejmie jej w ciągu 6 miesięcy od dnia doręczenia koncesji, podając przyczyny niepodjęcia działalności; za datę podjęcia działalności uważa się datę faktycznego rozpoczęcia sprzedaży ciepła.” (dowód: decyzja Nr (...), k. 4-6 akt adm.).

Na mocy decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 września 2014 r. (Nr (...)) koncesja ta została rozszerzona o uprawnienie do obrotu ciepłem na potrzeby odbiorców zlokalizowanych na terenie miasta W.. (dowód: decyzja Nr (...), k. 7-8 akt adm.).

Wskazana wyżej decyzja z 26 września 2014 r. została doręczona koncesjonariuszowi 29 września 2014 r. (dowód: zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 9 akt adm.) Termin do poinformowania organu koncesyjnego o niepodjęciu na terenie miasta W. działalności objętej koncesją i podania tego przyczyny upłynął zatem 29 marca 2015 r. Koncesjonariusz w danym terminie nie przedstawił jednak Prezesowi URE informacji, co do tych okoliczności (dowód: okoliczności bezsporne).

(...) sp. z o.o. zawiadomiła Prezesa URE o niepodjęciu działalności w zakresie obrotu ciepłem na obszarze miasta W. w piśmie z 29 grudnia 2015 r., stanowiącym odpowiedź na wezwanie organu z 14 grudnia 2015 r., dotyczące sprawdzenia stosowania taryfy dla ciepła zatwierdzonej decyzją Prezesa URE z 22 września 2015 r. (dowód: Wezwanie Prezesa URE z 14.12.2015 r., k. 10 akt adm.; pismo (...) Sp. z o.o. z 29.12.2015 r., k. 12-13 akt adm.).

W dniu 7 marca 2016 r. Prezes URE wszczął z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia (...) sp. z o.o. kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, w związku z naruszeniem obowiązków wynikających z warunku 2.4.3. koncesji na obrót ciepłem, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia z dnia 27 sierpnia 2012 r., o czym zawiadomiono koncesjonariusza. (dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 1-3 akt adm.).

W dniu 30 listopada 2016 r. Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję, która została do tutejszego Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W roku 2015 (...) sp. z o.o. uzyskała przychód z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu ciepłem w wysokości (...) zł, a przychód z całej działalności gospodarczej w wysokości (...) zł. (...) osiągnęła w 2015 r. zysk netto z działalności gospodarczej w wysokości (...) zł. (dowód: (...) sp. z o.o. z 21.03.2015 r., k. 43 akt adm.; Rachunek zysków i strat za okres 01.01.-31.12.2015 r., k. 44 akt adm.; Zestawienie obrotów i sald za okres obrachunkowy 2015 r., k. 45 akt adm.).

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w toku postępowania administracyjnego dowodów i twierdzeń stron. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebrany w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a w ocenie Sądu nie było podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W sprawie bezsporne jest, że na mocy decyzji Prezesa URE z dnia 27 sierpnia 2012 r. (...) uzyskała koncesję na obrót ciepłem na terenie miasta C.. Na skutek wniosku powoda Prezes URE, decyzją z dnia 26 września 2014 r. zmienił decyzję koncesyjną z 27 sierpnia 2012 r. poprzez rozszerzenie terenu prowadzenia działalności koncesjonowanej na obszar miasta W.. W uzasadnieniu odwołania powód stwierdził, że koncesja jako uprawnienie do wykonywania działalności obrotu ciepłem, bez względu na to, na jaki obszar została udzielona, jest jedną i tą samą koncesją. Skoro zmiana wydanej (...) koncesji obejmowała jedynie rozszerzenie obszaru prowadzenia działalności koncesjonowanej, to pozostałe postanowienia koncesyjnej z 27 sierpnia 2012 r. nie uległy żadnej zmianie. Dotyczy to również warunku 2.4.3. koncesji, nakładającego na (...) obowiązek zawiadomienia Prezesa URE o niepodjęciu w terminie 6 miesięcy działalności obrotu ciepłem. Z treści warunku 2.4.3. udzielonej powodowi koncesji nie wynika, że nałożony w nim na (...) obowiązek dotyczy jedynie prowadzenia działalności koncesjonowanej na terenie miasta C.. Takie stanowisko byłoby możliwe do przyjęcia jedynie w sytuacji gdyby określony w koncesji obszar prowadzenia działalności nie został zmieniony. Warunek 2.4.3. koncesji nie zawiera również ustalenia, że w razie podjęcia przez koncesjonariusza w terminie 6 miesięcy na terenie wskazanej miejscowości działalności koncesjonowanej przewidziany w nim obowiązek wygasa. Nie można więc zgodzić się z twierdzeniem powoda, że zastrzeżony w warunku 2.4.3. obowiązek dotyczył wyłącznie miasta C. oraz, że w wyniku podjęcia przez (...) na wskazanym terenie działalności koncesjonowanej przed upływem 6 miesięcy od doręczenia decyzji koncesyjnej zobowiązanie określone w warunku 2.4.3. koncesji wygasło.

Jeżeli na mocy decyzji z dnia 26 września 2014 r. warunek 2.4.3. nie został z udzielonej (...) koncesji usunięty, to mimo podjęcia przez (...) w terminie 6 miesięcy na terenie miasta C. działalności koncesjonowanej brak podstaw do uznania, że po upływie wyznaczonego w nim terminu nałożony w koncesji na powoda na podstawie art. 37 ust. 1 pkt 5 b Pe obowiązek przestał obowiązywać. Po wydaniu decyzji z dnia 26 września 2014 r. na (...) nadal spoczywał określony w warunku 2.4.3. koncesji obowiązek zawiadomienia Prezesa URE o niepodjęciu działalności w zakresie obrotu ciepłem w terminie 6 miesięcy od dnia doręczenia koncesji oraz podania przyczyn takiej sytuacji. Przedstawione w odwołaniu stanowisko powoda w tym zakresie należało uznać za bezzasadne.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 21 sierpnia 2015 r. (sygn. akt VI ACa 1270/14 (...) wskazał, że obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne, może być jedynie obowiązek wynikający z treści decyzji o udzieleniu koncesji, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej, w sposób bardziej szczegółowy, niż to wynika z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań prawnych (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 września 2011 r. III SK 18/11). Powyższa wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego znajduje dodatkowe potwierdzenie w wykładni systemowej i funkcjonalnej tego przepisu. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest bowiem tylko jednym z wielu przepisów Prawa energetycznego określających podstawowe elementy różnych czynów podlegających karze pieniężnej, nakładanej przez Prezesa URE. Określenie w art. 56 ust. 1 pkt 1 - 16 Prawa energetycznego szczegółowych postaci deliktów administracyjnych, podlegających karze pieniężnej, byłoby zbędne, gdyż każde z tych zachowań można by kwalifikować, jako "nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji", której postanowienia zobowiązują koncesjonariusza do respektowania przepisów Prawa energetycznego, bądź innych przepisów prawa, obowiązujących w porządku prawnym. Od początku obowiązywania ustawy Prawo energetyczne przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 odnosił się tylko do jednego z czynów podlegających karze pieniężnej. To z kolei uzasadnia wnioski, zgodnie z którym, stanowiąc o treści art. 56 ust. 1 pkt 1 - 16 Prawa energetycznego, ustawodawca dążył do objęcia sankcją przewidzianą w tym przepisie konkretnych zachowań, uznanych za szczególnie niepożądane. Uznać zatem należy, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego powinien być interpretowany wąsko, jako odnoszący się do naruszenia przez przedsiębiorcę szczególnych warunków wykonywania działalności objętej koncesją, w rozumieniu art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego, a więc warunków szczegółowo i indywidualnie określonych w koncesji, z którymi nie można utożsamiać ogólnego obowiązku przestrzegania prawa w zakresie działalności koncesjonowanej. Mając na uwadze powołane stanowisko Sądu Apelacyjnego, w ocenie Sądu stwierdzić należało, iż nałożony na (...) w warunku 2.4.3. obowiązek został w decyzji koncesyjnej określony szczegółowo i indywidualnie. Zdaniem Sądu podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia art. 37 ust. 1 pkt 5 b Pe nie zasługiwał więc na uwzględnienie.

Wbrew stanowisku powoda nałożony na (...) w decyzji koncesyjnej z dnia 27 sierpnia 2012 r. obowiązek nie utracił ważności i nadal był aktualny. Wobec stwierdzenia, iż powód naruszył wynikający z treści decyzji o udzieleniu koncesji obowiązek, bowiem mimo nie podjęcia w terminie 6 miesięcy na terenie W. działalności koncesjonowanej nie wykonał wynikającego z warunku 2.4.3. koncesji obowiązku, Prezes URE uprawniony był do nałożenia na (...) kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe. Podniesiony w odwołaniu zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe poprzez jego niewłaściwe zastosowanie należało więc uznać za nietrafny.

W odwołaniu powód stwierdził, że Prezes URE uzyskał wyczerpującą wiedzę o sytuacji (...) w zakresie rynku (...) w piśmie powoda z dnia 29 grudnia 2015 r. złożonym w odpowiedzi na wezwanie organu z dnia 14 grudnia 2015 r. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że decyzja z dnia 26 września 2014 r. o zmianie koncesji została doręczona (...) w dniu 29 września 2014 r.. Termin 6 miesięcy na spełnienie przewidzianego w warunku 2.4.3. obowiązku upływał więc z dniem 29 marca 2015 r. Mając na uwadze, że powód w ustalonym terminie nie wykonał obowiązku wynikającego z koncesji, a ponadto do przekazania Prezesowi URE informacji w piśmie z dnia 29 grudnia 2015 r. nie doszło z inicjatywy (...) brak podstaw do uznania, że powód wykonał ten obowiązek z opóźnieniem.

W sytuacji, gdy koncesjonariusz nie wypełnia obowiązku, o którym mowa w art. 37 ust. 1 pkt 5b Pe, Prezes URE pozbawiony jest możliwości realnego monitorowania wykonywania przez przedsiębiorców energetycznych działalności koncesjonowanej i nie może podejmować skutecznie realizować swoich obowiązków nałożonych w

przepisach Prawa energetycznego. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu brak podstaw do uznania, że stopień szkodliwości społecznej stwierdzonego przez powoda naruszenia był znikomy. Skoro więc powód nie zaprzestał z własnej inicjatywy naruszania prawa a stopień szkodliwości jego czynu nie był znikomy, Prezes URE nie mógł w odniesieniu do powoda skorzystać z możliwości odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. Podnoszone w odwołaniu okoliczności dotyczące trudności w podjęciu działalności na terenie miasta W. mogłyby mieć jedynie wpływ na wysokość nałożonej decyzją kary.

Przedstawione w zaskarżonej decyzji szczegółowo okoliczności dają podstawy do uznania, iż przy ustalaniu nałożonej na (...) kary pieniężnej Prezes URE prawidłowo uwzględnił wymienione w art. 56 ust. 6 Pe dyrektywy wymiaru kary.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie mogą stanowić podstawy do uchylenia zaskarżonej decyzji. W ocenie Sądu, w sytuacji gdy zarzuty powoda dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie dawały podstaw do uznania, że zaskarżona decyzja jest z mocy prawa nieważna, nie mogły mieć one wpływu na ocenę zaskarżonej decyzji.

Na podstawie dokonanych ustaleń, zdaniem Sądu, stwierdzić należało, iż w sprawie brak podstaw prawnych do uchylenia zaskarżonej decyzji zgodnie z żądaniem odwołania.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do jego uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r.

SSO Witold Rękosiewicz.